

джиевъ и полковия адютантъ подпоручикъ Златаревъ. Като по-старши изъ между тѣхъ, азъ заговорихъ най-напрѣдъ, разбира се, по злобата на деня.

— „Колкото съмъ ималъ случай да четж по историческия животъ на нѣкои държави, а особено — руската, забѣлѣзвалъ съмъ, че най-чернитѣ страници сж прѣвратитѣ, бунтоветѣ, които сж били слѣдствия отъ самитѣ прѣврати, а особено, когато тѣ сж извършвани отъ войскитѣ. Азъ немогж си въобрази ужаснитѣ послѣдствия, които би се обрушили надъ главитѣ ни отъ детронацията на Княза, който едва току що се върналъ заедно съ насъ отъ една побѣда юнашка, блѣскава, която покри съ слава армията и народа, отъ когото тя — армията — е излѣзнула. А какво ще бжде съ дисциплината, когато най-свѣтото и ненарушимото се прѣстѣпни? Къдѣ остава значението на клѣтвата, която всѣки воененъ дава тържественно прѣдъ Бога?“

— „Всичко това, което каза Лазаръ е вѣрно и азъ отъ своя страна се възмущавамъ не само отъ обстоятелството, че на нашия полкъ се е падналъ печалния жребий да изпълни този прѣстѣпенъ заговоръ, но и отъ самия заговоръ. Азъ немогж си прѣдставж размѣра на отвращението, съ което народа и армията ще гледатъ на насъ струмцитѣ, зарадъ дотрониранъето на Княза, който е тѣй обиченъ на народа и войската, — каза поручикъ Марковъ.

Подобни мнения, съ нѣкои прибавки, се искаха и отъ другитѣ, а особено отъ подпоручика Златарева, който още бѣ подъ влиянието на щастливото настроение, съ което той игра хоро до самия Князь на 20 Юлий и който бѣ отъ